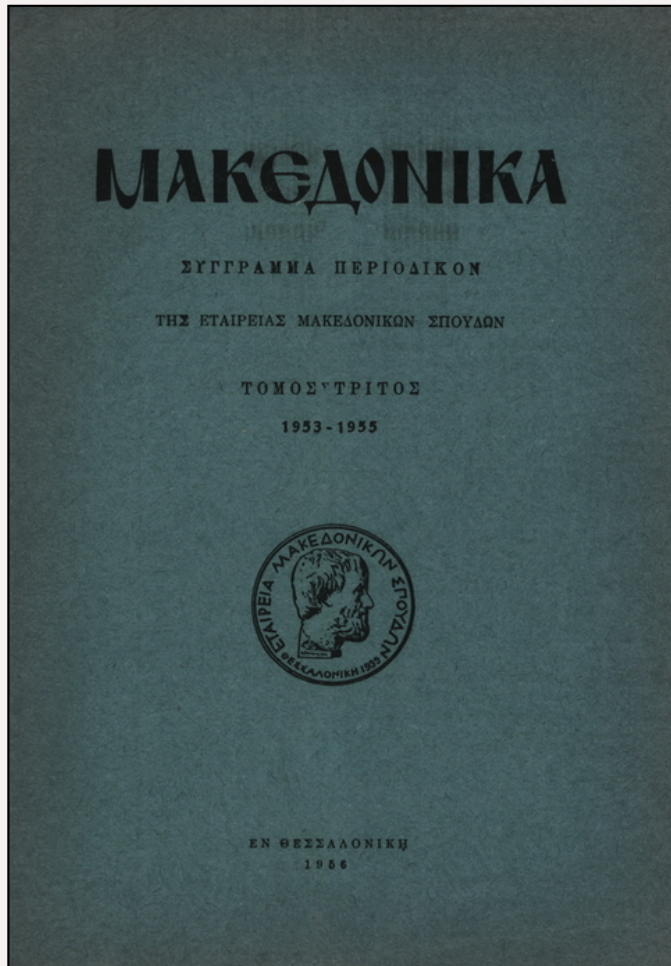

Μακεδονικά

Τομ. 3, 1956

Νεώτερα ευρήματα εις τον ναόν των Ταξιαρχών Θεσσαλονίκης

Ξυγγόπουλος Ανδρέας

<https://doi.org/10.12681/makedonika.1102>

Copyright © 2015 Ανδρέας Ξυγγόπουλος

To cite this article:

Ξυγγόπουλος, Α. (1956). Νεώτερα ευρήματα εις τον ναόν των Ταξιαρχών Θεσσαλονίκης. *Μακεδονικά*, 3, 281-289.
doi:<https://doi.org/10.12681/makedonika.1102>

ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Κατὰ τὰς ἐργασίας ἐπισκευῆς καὶ ἐπαυξήσεως, τὰς ἀρξαμένας τὸ 1953 εἰς τὸν ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν, ἦλθον εἰς φῶς ἀρχιτεκτονικαὶ τινες λεπτομέρειαι, τὰς ὁποίας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχω ὑπ' ὄψει μου, ὅταν ἔγραφον τὸ σχετικὸν πρὸς τὸ μνημεῖον τοῦτο κεφάλαιον τοῦ βιβλίου μου, «Τέσσαρες μικροὶ ναοὶ τῆς Θεσσαλονίκης ἐκ τῶν χρόνων τῶν Παλαιολόγων»,¹ διότι δλόκληρον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐκκλησίας ἐκαλύπτετο ὑπὸ παχυτάτου κονιάματος. Ἐπίσης μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς τουρκικῆς ξυλίνης ὀροφῆς (ταβανίου) τοῦ μεσαίου κλίτους ἀπεκαλύφθησαν εἰς τὸ ἀνατολικὸν καὶ εἰς τὸ δυτικὸν ἀέτωμα αἱ δύο τοιχογραφίαι, τῶν ὁποίων μνείαν εἶχον κάμει εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐργασίαν μου.² Ὅθεν ἐνόμισα σκόπιμον νὰ ἐξετάσω δι' ὀλίγων ἐνταῦθα τὰ νέα ταῦτα εὐρήματα πρὸς συμπλήρωσιν τῆς περὶ τοῦ μνημείου ἐργασίας μου ἐκείνης.

Ἡ δυτικὴ εἴσοδος τῆς Προθέσεως. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κονιαμάτων ἀπὸ τὴν πρὸς δυσμὰς ὄψιν τοῦ τοίχου, τοῦ χωρίζοντος τὸ βορεινὸν κλίτος ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ ἀνατολικὸν αὐτοῦ ἄκρον μικροῦ τετραγώνου διαμερίσματος, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς Πρόθεσις, ἦλθον εἰς φῶς ἐνδιαφέροντα λείψανα, ἐπιτρέποντα τὴν ἀσφαλῆ ἀποκατάστασιν τῆς ἀρχικῆς μορφῆς τοῦ μέρους τούτου (εἰκ. 1).

Εἰς τὸν τοῖχον αὐτὸν διακρίνονται σαφέστατα ἡ ἀρχικὴ μορφή τοῦ ἐκεῖ ἀνοίγματος, μία τουρκικὴ διαρρύθμισις καὶ μία νεωτέρων χρόνων.

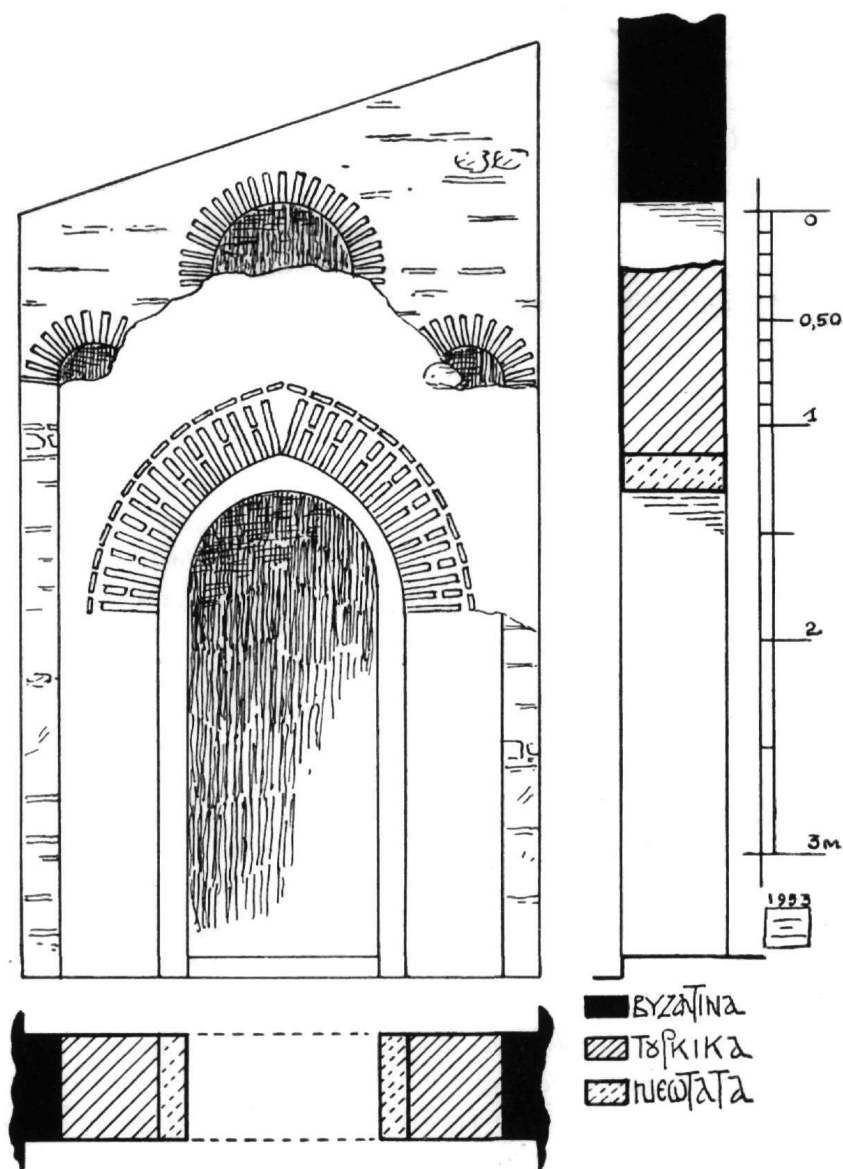
Εἰς τὴν ἀρχικὴν του μορφὴν ὁ τοῖχος παρουσίαζε τρίλοβον ἀνοιγμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἓν μεσαῖον τόξον, ὑψηλότερον καὶ πλατύτερον τῶν δύο ἑκατέρωθεν. Ἐπὶ τῇ βάσει ἄλλων ἀναλόγων παραδειγμάτων ἐξ αὐτῆς τῆς Θεσσαλονίκης, τὰ ὁποῖα κατωτέρω θ' ἀναφέρωμεν, εἶναι εἵκολον νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὰ τρία αὐτὰ τόξα ἐστηρίζοντο ἐπὶ δύο κιόνων, ὡς δεικνύει τὸ παρατιθέμενον σχέδιον (εἰκ. 2).

Κατὰ τὴν περιόδον τῆς Τουρκοκρατίας οἱ κίονες ἀφῆρέθησαν, κατε-

¹ Ἀ. Ξυγοπούλου, Τέσσαρες μικροὶ ναοὶ τῆς Θεσσαλονίκης ἐκ τῶν χρόνων τῶν Παλαιολόγων (Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Μακεδονικὴ Βιβλιοθήκη, ἀριθ. 15), Θεσσαλονίκη, 1952, ὁ κ. ἐξ.

² Ἐνθ' ἀν. 13.

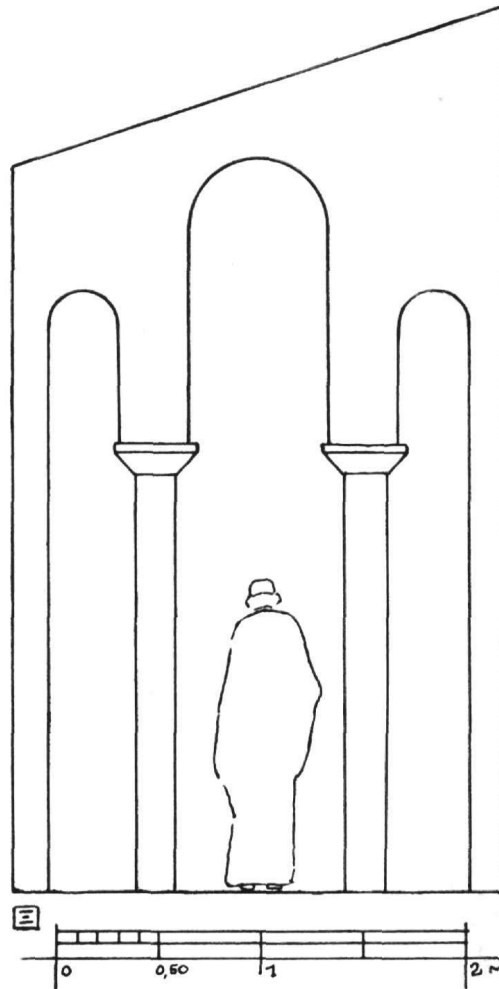
στράφησαν δὲ καὶ οἱ πόδες τῶν τόξων. Ἐσχηματίσθη οὕτω μέγαλον ἄνοιγμα, φραγθὲν διὰ τοίχου, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου κατεσκευάσθη ἡ θύρα μὲ ἐλαφρῶς ὀξυκόρυφον ἄνω τόξον τύπου καθαρῶς τουρκικοῦ.

Εἰκ. 1. Ναὸς Ταξιαρχῶν. Ἀπὸ Δυσμῶν ὄψις τοῦ δυτικοῦ τοίχου τῆς Προθέσεως.

Ἀργότερον, πιθανώτατα κατὰ τὴν ἐκ νέου καθιέρωσιν τοῦ μνημείου εἰς ναόν, τὸ 1912, ἡ τουρκικὴ θύρα ἔγινε στενωτέρα καὶ κάτω τοῦ ὀξυκορύφου τόξου κατεσκευάσθη ἄλλο ἡμικυκλικόν, τὸ ὅλον δὲ ἐκαλύφθη μὲ πα-

χὺ κονίαμα. Ἡ ἐπικάλυψις αὕτη δὲν μοῦ ἐπέτρεψε, ὅταν ἐξεπόνουν τὰ σχέδια τοῦ μνημείου, νὰ διακρίνω τὰς διαφορὰς ταύτας ἀλλοιώσεις τῆς ἀρχικῆς μορφῆς. Ἐσημείωσα ὅμως εἰς τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν βιβλίον μου τὰς

Εἰκ. 2. Ναὸς Ταξιαρχῶν. Ἀποκατάστασις τῆς ἀρχικῆς μορφῆς τοῦ τριλόβου ἀνοίγματος εἰς τὸν ἀνατολικὸν τοῖχον τῆς Προθέσεως.

διαφορὰς, τὰς παρατηρουμένας μεταξὺ τοῦ πρὸς Νότον τῆς ἀψίδος διαμερίσματος καὶ τοῦ πρὸς Βορρᾶν ἀντιστοίχου, δηλαδὴ τῆς Προθέσεως, περὶ τῆς ὁποίας ἔδω ὁ λόγος. Τὰς διαφορὰς ταύτας ἀπέδωκα εἰς ἐπισκευάς, αἱ ὁποῖαι ὑπέθεσα ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀνέρχωνται καὶ εἰς βυζαντινοὺς χρόνους,¹ ἀλλ'

¹ Αὐτόθι, 11.

ἐπεφυλάχθην ἐκεῖ ὡς πρὸς τὸ ὀρθὸν τῆς χρονολογήσεως τῶν ἐπισκευῶν τούτων, ἐφ' ὅσων ὑπῆρχε τὸ καλύπτον τὸ μνημεῖον παχὺ κονίαμα.

Τὸ σχῆμα τοῦ τριλόβου ἀνοίγματος, μὲ τὸ μεσαῖον τόξον ὑψηλότερον καὶ πλατύτερον τῶν δύο πλαγίων, ἀνεξαρτήτως τῆς γενικωτέρας ἐφαρμογῆς του εἰς τὰ μεγάλα παράθυρα τῶν ἐκκλησιῶν, εἶναι χαρακτηριστικὸν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῆς Θεσσαλονίκης, ἰδίως κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Παλαιολόγων, κατὰ τοὺς ὁποίους τοῦτο συχνὰ ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὰς εἰσόδους τῶν ναῶν καὶ εἰς τοὺς πυλῶνας τῶν μονῶν. Πράγματι, ἀνάλογον διάταξιν εὐρίσκουμεν εἰς τὴν ἀπὸ δυσμῶν εἴσοδον τοῦ μικροσκοπικοῦ ναΐσκου τῆς Ἑλεούσης.¹ Ὁμοία, ἀλλὰ πλουσιωτέρα εἰς διακόσμησιν, εἶναι ἡ μορφή τοῦ τριλόβου εἰς τὴν στοάν, τὴν περιβάλλουσιν τὸ καθολικὸν τῆς Μονῆς Βλαττάδων.² Τὴν αὐτὴν μορφήν εἶχε πρὸ τῆς ἐντελοῦς καταστροφῆς του τὸ κομπὸν πρόπυλον τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ Ὁρφانوῦ,³ τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἐμιμεῖτο ἐν μικρογραφίᾳ τὸν πυλῶνα τῆς Μονῆς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὅπως οὗτος μὲ ἀπόλυτον ἀσφάλειαν δύναται ν' ἀποκατασταθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σφζομένων λειψάνων του.⁴ Τέλος ἀνάλογος ἦτο ἡ διάταξις τοῦ ἐντελῶς ἔξαφανισθέντος προπύλου, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσήρχετο τις ἄλλοτε εἰς τὸν περίβολον τῆς Ἀγίας Σοφίας, ὅπως ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνωμεν ἡ ὑπὸ τοῦ Κοντακῶφ δημοσιευθεῖσα φωτογραφία τῶν ξρειπίων του.⁵

Ἡ χρησιμοποίησις εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῆς Θεσσαλονίκης τοῦ τριλόβου ἀνοίγματος ὡς εἰσόδου τῶν μικρῶν ναῶν, ὅπως καὶ ἡ ἐφαρμογή του εἰς τοὺς πυλῶνας τῶν μονῶν, εἶναι ἀξία παρατηρήσεως. Θὰ ἡδυνάτο τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ τρίλοβον ἀνοίγμα τῶν μνημείων τῆς Θεσσαλονίκης, τῶν ἀνηκόντων κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς Παλαιολογικοὺς χρόνους, εἶναι κατὰ τινα τρόπον ἐπιβίωσις, ὡς ἥδη παρετήρησε, γενικεύων τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ κ. Ὁρλάνδος,⁶ ἀλλ' ὑπὸ μορφήν κομποτέραν καὶ περισσότερον ἐξειλιγμένην, τῶν τριβήλων, τὰ ὁποῖα συναντῶμεν εἰς τὰς μεγάλας παλαιοχριστιανικὰς βασιλικὰς τῆς Θεσσαλονίκης (Ἁγίος Δημήτριος, Ἀχειροποιήτος), τῆς Μακεδονίας (Φίλιπποι) καὶ τῆς κυρίως Ἑλλάδος.⁷ Ἡ παντελής σχεδὸν ἔλλειψις τοῦ τριβήλου ἀπὸ τὰ παλαιοχριστιανικὰ καὶ βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Κωνσταντινου-

¹ Ἀ. Βακαλόπουλος εἰς τὴν Ἑπετηρίδα τῆς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν, 12, 1936, σ. 240, εἰκ. 1 καὶ σ. 244, εἰκ. 4.

² Ξυγγοπούλου, ἐνθ' ἀν. σ. 53, εἰκ. 29 καὶ σ. 57, εἰκ. 32.

³ Ξυγγοπούλου, ἐνθ' ἀν. σ. 33 εἰκ. 16. Πρβ. καὶ Α. Ὁρλάνδος, Μοναστηριακὴ ἀρχιτεκτονική, Ἀθήναι, 1927, σ. 12 κ. ἔξ. εἰκ. 14—16.

⁴ Ὁρλάνδος, ἐνθ' ἀν. σ. 14, εἰκ. 17.

⁵ Ν. Κοντακῶφ, Μακεδονία (ρωσ.), Πετρούπολις, 1909, σ. 90 εἰκ. 29. Σχέδιον ἐκ τῆς φωτογραφίας παρέχει καὶ ὁ Ὁρλάνδος, ἐνθ' ἀν. σ. 11 εἰκ. 13.

⁶ Ἀ. Ὁρλάνδος, Ἡ ξυλόστεγος παλαιοχριστιανικὴ βασιλικὴ τῆς μεσογειακῆς λεκάνης, I, Ἀθήναι, 1952, 149 κ. ἔξ.

⁷ Πρβ. P. Lemerle, *Philippes et la Macédoine orientale à l' époque*

πόλεως¹ καὶ τῆς Ἀνατολῆς, τὴν ὁποίαν διεπίστωσεν ἤδη ὁ κ. Lemerle,² δεικνύει ὅτι τὸ ἀρχιτεκτονικὸν τοῦτο στοιχεῖον καὶ κατὰ τὴν παλαιοχριστιανικὴν ἐποχὴν εἶναι «τυπικῶς ἑλληνικόν, μὲ τὴν στενὴν καὶ οὕτως εἰπεῖν ἐπαρχιακὴν σημασίαν τῆς λέξεως», ὅπως ὁ ἴδιος παρετήρησεν,³ ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Παλαιολόγων, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὰ μνημονευθέντα ἀνωτέρω παραδείγματα. Τοῦτο δεικνύει τὴν ἔν τινι μέτρῳ ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅχι μόνον τῆς κυρίως Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν ἀπέδειξεν ἤδη ὁ Γαβριὴλ Millet,⁴ ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς Θεσσαλονίκης.

Αἱ τοιχογραφίαι. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς τουρκικῆς ξυλίνης ὀροφῆς ἀπὸ τὸ κεντρικὸν κλίτος τοῦ ναοῦ ἤλθον, ὡς εἶπομεν, εἰς φῶς αἱ τοιχογραφίαι, αἱ διατηρούμεναι εἰς τὰ δύο τριγωνικὰ ἀετώματα, ἀνατολικὸν καὶ δυτικόν.⁵ Αὗται παριστάνουν εἰς μὲν τὸ ἀνατολικὸν ἀέτωμα τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς δὲ τὸ δυτικὸν τὴν Πεντηκοστήν.⁶

Αἱ ἐλθοῦσαι εἰς φῶς τοιχογραφίαι παρουσιάζουν λίαν ἐνδιαφερούσας τεχνικὰς καὶ εἰκονογραφικὰς λεπτομερείας, ὥστε νὰ δικαιολογῇται μακρότερος κάπως περὶ αὐτῶν λόγος.

Πρὸ τούτου ὅμως δέον νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ παρουσία τῶν δύο αὐτῶν σκηνῶν εἰς τὰ ἀετώματα τῶν μικρῶν βυζαντινῶν καὶ τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν βασιλικῶν τῆς Μακεδονίας δὲν εἶναι ἀσυνήθης.⁷ Ἡ τοποθέτησίς των δὲ

chrétienne et byzantine, Paris, 1945, 328 κ. ἐξ. σημ. 3, ὅπου ἀναφέρονται τὰ γνωστά τότε παραδείγματα. Ὁ ρ λ α ν δ ο ς, ἔνθ' ἄν. 148 κ. ἐξ.

¹ Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν Μοναστήρ Μεσσιδίου: A. van Millingen, *Byzantine Churches in Constantinople*, London, 1912, σ. 261 εἰκ. 89, οὐδεμία ἄλλη ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔχει τριβήλον. Εἰς τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν ἐν τῇ Κρίσει (Κοτζᾶ Μουσταφᾶ Πασᾶ Τζαμί), τὸν ὅποιον ἀναφέρει ὁ κ. Lemerle (ἔνθ' ἄν.), πιθανώτατα δὲν πρόκειται περὶ τριβήλου. Ἀνάλογα ζεύγη κίωνων εὐρίσκοντο καὶ εἰς τὴν βορείαν καὶ εἰς τὴν νοτίαν πλευράν, ὡς δεικνύει ἡ λίαν πιθανὴ ἀποκατάστασις τῆς κατόψεως παρὰ Millingen, ἔνθ' ἄν. σ. 118 εἰκ. 36.

² Αὐτόθι.

³ Αὐτόθι.

⁴ G. Millet, *L' école grecque dans l' architecture byzantine*, Paris, 1916.

⁵ Αἱ ἐνταῦθα δημοσιευόμεναι φωτογραφίαι τῶν τοιχογραφιῶν ἐγένοντο μὲ τὴν πρόθυμον φροντίδα τοῦ Ἐφόρου Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Μακεδονίας κ. Σ. Πελεκανίδου, τὸν ὅποιον καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης θερμῶς εὐχαριστῶ.

⁶ Εἰς τὸ βιβλίον μου, *Τέσσαρες μικροὶ ναοὶ τῆς Θεσσαλονίκης*, 13, ἐκ παραδρομῆς ἐγράφη ὅτι εἰς τὸ δυτικὸν ἀέτωμα εἰκονίζεται ἡ Σταύρωσις.

⁷ Καστοριά: Ἅγιος Νικόλαος Κασνίτζη (Ἀνάληψις): Σ. Πελεκανίδου, *Καστοριά. I, Βυζαντιναὶ τοιχογραφίαι, Θεσσαλονίκη*, 1953, πίν. 43. Μαυριώτισσα (Ἀνάληψις, Πεντηκοστή) ἀνέκδοτοι. Ἅγιος Νικόλαος Δάλλα (Ἀνάληψις): Πελεκανίδου, ἔνθ' ἄν. πίν. 179, 180. Σοπότσани Σεργίας: Ν. Οκунев εἰς τὸ περιοδ. *Byzantinoslavica*, 1, 1929 πίν. I (Ἀνάληψις ὑπεράνω τῆς ἀψίδος). Εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου ἐντὸς τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης ἡ Πεντηκοστή εὐρίσκεται εἰς τὸ πάχος τοῦ πρὸ τῆς κόγχης τόξου, διότι τὸ ὑπε-

εἰς τὰ αἰετώματα, εἰς τὰ ὑψηλότερα δηλαδή σημεῖα τῆς ἐκκλησίας, σχετίζεται μὲ τὴν ἀπεικόνισιν τῶν σκηνῶν τούτων εἰς τὴν ὑπεράνω τῆς Ἀγίας Τραπέζης καμάραν τῶν σταυροειδῶν μετὰ τρουλλοῦ ναῶν, θέσιν, τὴν ὁποίαν ὑπαγορεύουν λόγοι δογματικοί.¹

Ἡ Ἀνάληψις. (Πίν. εἰκ. 1). Ἡ σκηνὴ αὕτη, ὡς ἤδη εἵπομεν, καταλαμβάνει τὸ ἀνατολικὸν αἶτωμα, ὑπεράνω τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ τριγώνου εἰκονίζεται ὁ Ἰησοῦς καθήμενος ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τόξου καὶ περιβαλλόμενος ὑπὸ ἐλαφρῶς ἐλλειψοειδοῦς φωτεινοῦ δίσκου, τὸν ὁποῖον ἀνέχουν δύο ἱπτάμενοι ἄγγελοι. Εἰς τὸ μέσον τῆς κάτω ζώνης παριστάνεται ἡ Θεοτόκος εἰς στάσιν δεήσεως μεταξὺ δύο δένδρων, τὰ ὁποῖα τὴν χωρίζουν ἀπὸ τοὺς δύο ἐκατέρωθεν αὐτῆς εἰκονιζομένους ἁγγέλους. Ὁ πρὸς ἀριστερά, ὡς πρὸς τὸν θεατὴν, ἄγγελος, εἰκονιζόμενος μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὰ ἔξω καὶ μὲ τὴν μίαν πτέρυγα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ διαγωνίως κατὰ τρόπον ἐντελῶς συμβατικόν, ἀποτείνει τὸν λόγον πρὸς τὸν Πέτρον καὶ δύο ἄλλους παρ' αὐτὸν ἱσταμένους ἀποστόλους. Ὁ πρὸς δεξιὰ ἄγγελος, εἰκονιζόμενος κατ' ἐνώπιον καὶ μὲ σκῆπτρον εἰς τὴν χεῖρα, στρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Παῦλον καὶ τοὺς πλησίον αὐτοῦ δύο ἄλλους ἀποστόλους. Τὸ βάθος ὀπισθεν τῶν μορφῶν πληροῦσι δένδρα ἐλαίων. Ὑπεράνω τέλος τῶν μορφῶν ὑπάρχουσι συμπιλήματα τῶν ὀνομάτων των, ὅπως συχνὰ τοῦτο παρατηρεῖται κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Παλαιολόγων.²

Ἀξία ἰδιαίτερας προσοχῆς εἶναι ἡ ἀπεικόνισις τοῦ ἀριστεροῦ ἁγγέλου μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὰ ἔξω. Παραδείγματα ἀποστόλων, εἰκονιζομένων κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον εἰς τὴν Ἀνάληψιν, δὲν εἶναι σπάνια,³ ἁγγέλων ὅμως, εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον, δὲν εἶναι γνωστά. Τὸ πρότυπον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπ' ὄψει τοῦ ὁ ἐκτελέσας τὴν τοιχογραφίαν, φαίνεται ὅτι ἀντέγραφε διὰ τὸν ἄγγελον παλαιὰν ἑλληνιστικῆς προελεύσεως μορφήν, ἀνάλογον πρὸς τὸν προφήτην Μιχαῖαν τοῦ εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Βατικανοῦ κώδ. Chigi R. VII. 54, ἀνήκοντος εἰς τὸν 10^{ον} αἰ.⁴ Ἡ σχεδίασις ὅμως τῆς πρὸς τὰ ἐμπρὸς πτέρυγος τοῦ ἁγγέλου ὁμολογουμένως δὲν εἶναι διόλου ἐπιτυχής.

ῥάνω ἀνατολικὸν αἶτωμα κατέχει ὁ Εὐαγγελισμός: Γ. καὶ Μ. Σωτηρίου, Ἡ βασιλικὴ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης, Ἀθήναι, 1952, Λεύκωμα, πίν. 88 β.

¹ Περί τοῦ ζητήματος τούτου βλ. Ἀ. Συγγοπούλου εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα 1938, 42 κ. ἑξ.

² Π.χ. εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τοῦ Μυστρᾶ: G. Millet, Monuments byzantins de Mistra, Paris, 1910, πίν. 105,5.

³ Π.χ. Ἀγία Σοφία Θεσσαλονίκης: P. Muratoff, La peinture byzantine, Paris, 1928, πίν. LXXXVI. Ἅγιος Μάρκος Βενετίας: O. Demus, Die Mosaiken von San Marco in Venedig, Baden bei Wien, 1935, εἰκ. 13.

⁴ A. Muñoz, I codici greci miniati delle minori biblioteche di Roma, Firenze, 1905, πίν. 4. Ἐπίσης καὶ παρὰ K. Weitzmann, Die byzantinische Buchmalerei des 9. und 10. Jahrhunderts, Berlin, 1935, πίν. XII. 61.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως εἰκονογραφικῆς ἡ ἀποκαλυφθεῖσα τοιχογραφία παρουσιάζει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον. Πράγματι, εἰς αὐτὴν ἐκτὸς τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν δύο ἀγγέλων εἰκονίζονται ἕξ μόνον ἀπόστολοι, τρεῖς ἕξ ἐκάστου μέρους, ἀντὶ τῶν δώδεκα. Διὰ τί παρελείφθησαν οἱ ἄλλοι ἕξ; Τοῦτο θὰ ἐννοήσωμεν, ἂν ἔχωμεν ὑπ' ὄψει τὴν ἐντὸς τοῦ ναοῦ θέσιν τοῦ προτύπου, τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ ἐκτελέσας τὴν τοιχογραφίαν.

Εἶναι δηλαδὴ γνωστὸν ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Παλαιολόγων εἰς τοὺς σταυροειδεῖς μετὰ τρουλλοῦ ναοὺς ἡ Ἀνάληψις καταλαμβάνει ὁλόκληρον τὴν ἀνατολικὴν καμάραν, τὴν εὐρισκομένην ὑπεράνω τοῦ Ἱεροῦ. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἰς τὸ ἥμισυ τῆς καμάρας εἰκονίζονται ἡ Θεοτόκος μετὰ τῶν δύο ἢ καὶ τοῦ ἑνὸς μόνον ἀγγέλου, καθὼς καὶ ἕξ ἀπόστολοι, εἰς δὲ τὸ ἕτερον ἥμισυ οἱ ὑπόλοιποι ἕξ ἀπόστολοι μὲ ἓνα ἄγγελον συνήθως εἰς τὸ μέσον, ἐνῶ τὴν κορυφὴν τῆς καμάρας κατέχει ἡ εἰκὼν τοῦ ἀναλαμβανομένου Ἰησοῦ.¹ Ὁ ἐκτελέσας λοιπὸν τὴν τοιχογραφίαν τῶν Ταξιαρχῶν εἶναι φανερόν ὅτι ἀντέγραψε τὸ ἥμισυ μόνον μιᾶς τοιαύτης συνθέσεως, ἀπλουμένης ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς καμάρας τοῦ σταυροειδοῦς ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὡς ὑπόδειγμα. Τὸ τμήμα δέ, τὸ ὁποῖον ἀντέγραψε, θὰ παρουσίαζε μορφὴν λίαν ἀνάλογον πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς καμάρας εἰς τὴν Περίβλεπτον τοῦ Μυστραῖ.² Οὕτω μόνον εἶναι δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἀπουσία τῶν ὑπολοίπων ἕξ ἀποστόλων ἀπὸ τὴν σύνθεσιν τῶν Ταξιαρχῶν, ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης εἶναι, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον γνωρίζω, μοναδική.

Ἡ Πεντηκοστή. (Πίν. εἰκ. 2). Τὸ μεσαῖον μέρος τῆς συνθέσεως εἶναι κατεστραμμένον, ἴσως ἀπὸ μεταγενέστερον τουρκικῶν χρόνων ἄνοιγμα, φραχθὲν κατόπιν. Σφύζονται σήμερον ὁκτὼ ἐν συνόλῳ ἀπόστολοι, τέσσαρες ἕξ ἐκάστου μέρους. Οὗτοι κάθονται ἐπὶ θρανίου, παραλλήλου πρὸς τὰς συγκλινούσας πλευρὰς τοῦ αἵετώματος. Κατεστράφησαν συνεπῶς λόγῳ τοῦ ἀνοίγματος τέσσαρες ἀπόστολοι ἐκ τοῦ ἄνω μέρους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ δύο κορυφαῖοι, Πέτρος καὶ Παῦλος, πιθανώτατα δὲ καὶ αἱ Φυλαὶ καὶ αἱ Γλῶσσαι, οἱ ὅμιλοι δηλαδὴ τῶν ἀνθρώπων, οἱ συνήθως εἰκονιζόμενοι εἰς τὸ μέσον τοῦ κάτω μέρους καὶ ἀντικαθιστάμενοι συχνὰ ἀπὸ τὴν προσωποποίησιν τοῦ Κόσμου, κρατοῦντος τοὺς δώδεκα κλήρους.³ Ἡ τριγωνικὴ διάταξις τῶν ἀποστόλων, τὴν ὁποίαν ἐδῶ ἐπέβαλε τὸ σχῆμα τοῦ αἵετώματος

¹ Βλ. προχείρως M i l l e t, Mistra, πίν. 109. 1 (Περίβλεπτος), 138. 1 (Παντάνασσα). A. G r a b a r, L' église de Boïana, Sofia, 1924, πίν XIV a, IV b καὶ σ. 39 κ. ἕξ. Ρόδος: Ἀρχεῖον Βυζαντινῶν Μνημείων τῆς Ἑλλάδος, 6, 1948, σ. 129 εἰκ. 109, σ. 130 εἰκ. 110. Π ε λ ε κ α ν ῖ δ ο υ, Καστοριά, πίν. 108 β, 109 α (Κουμπελιδική).

² M i l l e t, Mistra, πίν. 109. 1.

³ Πρβ. Δ ι ο ν ν σ ί ο υ ἐ κ Φ ο υ ρ ν ᾱ, Ἐμνηνεῖα τῆς ζωγραφικῆς τέχνης, ἔκδ. Α. Παπαδοπούλου—Κεραμέως, Πετρούπολις, 1909, σ. 113 § 111.

ἀντὶ τῆς συνήθους ἡμικυκλικῆς,¹ εἶναι ἀρκούντως σπανία. Ἰδέαν πάντως τῆς ὅλης συνθέσεως εἰς τοὺς Ταξιάρχας, ὅπως περίπου θὰ εἶχεν αὕτη, ὅταν ἦτο πλήρης, μᾶς δίδει ἡ μικρογραφία τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 3 Εὐαγγελίου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἀνήκοντος εἰς τὸν 12^{ον} πιθανῶς αἰ.² Ταύτης σχεδιάσμα παραθέτομεν ἐνταῦθα (εἰκ. 3).

Εἰκ. 3. Ἡ Πεντηκοστή. Μικρογραφία τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3 Εὐαγγελίου τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Αἱ ἀποκαλυφθεῖσαι εἰς τοὺς Ταξιάρχας δύο τοιχογραφίαι³ δὲν εἶναι βεβαίως ἔργα οὔτε ἐξαιρετικῆς τέχνης οὔτε πρωτότυπα. Ἀπέχουν πολὺ κατὰ τὴν ποιότητα ἀπὸ τὰς τοιχογραφίας τοῦ πρώτου ἡμίσεως τοῦ 14^{ου} αἰ., τὰς σφζομένας εἰς τὰς ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης (Παρεκκλήσιον Ἁγίου Εὐθυμίου εἰς τὴν βασιλικὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι, Ἁγιος Νικόλαος Ὁρφανός). Ἡ ἐκτέλεσίς των εἶναι ἀμελὴς καὶ τὰ χρώματά

¹ Πρβ. π.χ. τὴν τοιχογραφίαν τῆς Περιβλέπτου εἰς τὸν Μυστρᾶν: M i l l e t, Mistra, πίν. 121. 2.

² Γ. Σ ω τ η ρ ί ο υ, Κεϊμήλια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθήναι, 1938, πίν. 55 β.

³ Περὶ τῶν δύο μεμονωμένων μορφῶν ἁγίων, τῶν σφζομένων εἰς τὸ πάχος τῆς τοξωτῆς θύρας, διὰ τῆς ὁποίας συγκοινωνεῖ ἡ ἀψὶς μὲ τὸ πρὸς βορρᾶν διαμέρισμα, δηλαδὴ τὴν Πρόθεσιν, δὲν κάμνω λόγον, διότι αὗται εἶναι λίαν δυσδιάκριτοι, λόγῳ τῆς αἰθάλης καὶ τοῦ κονιορτοῦ ποὺ τὰς καλύπτουν.

ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑΙ ΝΑΟΥ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Εἰκ. 1. Ἀνατολικὸν ἀέτωμα. Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ

Εἰκ. 2. Δυτικὸν ἀέτωμα. Ἡ Πεντηκοστὴ

των ἄτονα. Αὗται πλησιάζουν περισσότερον πρὸς τὰς τοιχογραφίας, τὰς ἀποκαλυφθείσας εἰς τὸν νάρθηκα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Πρὸς ταύτας παρουσιάζουν ὁμοιότητας καὶ ὡς πρὸς τὴν δυσχέρειαν καὶ τὴν ἀδεξιότητα τῆς προσρμογῆς τῆς ἐξ ἄλλου μνημείου ἀντιγραφείσης σκηνῆς εἰς τὸν χώρον, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ διακοσμήσουν. Τῆς ἀδεξιότητος ταύτης παράδειγμα εἶναι ἡ Ἀνάληψις, ὅπου, ὡς εἶδομεν, ὁ ζωγράφος, μὴ δυνάμενος νὰ συμπτύξῃ εἰς τὸν τριγωνικὸν χώρον τοῦ αἵετόςματος καὶ τοὺς δώδεκα ἀποστόλους, ὅπως παλαιότερον εἶχεν ἐπιτύχει τοῦτο ὁ ζωγραφήσας τὴν Ἀνάληψιν εἰς τὸ τεταρτοσφαίριον τῆς ἀψίδος τοῦ Ἀγίου Γεωργίου,¹ παρέλειψε τοὺς ἔξ.

Αἱ γενικώτεραι αὐταὶ παρατηρήσεις, καθὼς καὶ ἄλλαι περισσότερον λεπτομερειακαί, τὰς ὁποίας παραλείπω, δύνανται νὰ μᾶς πείσουν ὅτι αἱ ἀποκαλυφθεῖσαι τοιχογραφίαι ἀνήκουν εἰς τὸ δεύτερον ἥμισυ ἢ καὶ εἰς τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ 14ου αἰ., ὅποτε ἡ μεγάλη δημιουργικὴ ἀκμὴ τῆς ζωγραφικῆς τῶν Παλαιολόγων εἶχε πλέον ἐξαντληθῇ καὶ οἱ τεχνῖται ἐμιμοῦντο τὰ παλαιότερα ἔργα παρανοοῦντες πολλάκις αὐτά.

Εἶναι λίαν πιθανὸν ὅτι αἱ τοιχογραφίαι αὐταὶ κατεσκευάσθησαν συγχρόνως μὲ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν, ὅποτε καθίσταται δυνατὴ καὶ ἡ κάπως ἀκριβεστέρα τοποθέτησις τοῦ μνημείου ἐντὸς τοῦ 14ου αἰ., εἰς τὸν ὁποῖον ἐπὶ τῇ βάσει ἄλλων ἐνδείξεων εἵχομεν ἀναγᾶγει αὐτό.²

Α. ΞΥΓΓΟΠΟΥΛΟΣ

¹ Βλ. Ἀ. Ξυγγόπουλον εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα 1938, σ. 33, εἰκ. 1.

² Α. Ξυγγόπουλον, Τέσσαρες μικροὶ ναοὶ τῆς Θεσσαλονίκης, 20.